

Almenys, els darrers 160 anys, sempre la mateixa família de masovers; possiblement més encara.

La Núria parla del pare i les bones hores d'infantesa. Treballava la terra, regadiu i secà i cuidava molt de treure fusta del bosc, arrossegant pals, tirant per cavalls. Per això recorda cavalls i bestiar a la casa, quan la pagesia era tot, quan l'era servia per batre...

Cultivaren i preparaven cànem, cosa ja històrica. Encara, abans d'arribar a la casa i al costat del rec, hi ha la bassa «canamera». Collien el cànem i el deixaven dies a l'aigua, que descomposava la part no fibrosa. Per lograr-ho feien pujar el nivell del rec, embassant-lo. Després, ja sec, el tractaven per les «bregadores», un tronc ferm, mig buit i posat dret, junt a una paret. Hi penjaven el cànem i una altra peça mòbil, també de fusta, el destriava i pentinava, a cop net, feina dura, pesada i continua... D'ací deu venir el «bregar». I a vendre el cànem, a fer les soles d'aquelles espadnyes...

Recorda les batudes a l'era, i el bestiar: porcs, vaques, oques, ànecs.

Sembla, cosa no segura, que l'antic camí passava paral·lel sota el rec, prop de la casa i anava al pont de ca l'Hermano.

Interessant és la tradició de que la casa actual no fou la primera, sinó que en principi era un tros més avall, de la qual queden sols rastres de parets a ras de terra. Potser va ensorrar-se? Conten, de tradició, que la varen fer de nou, tota igual. Fa pensar en alguna riuada... i també si aquesta pedra del portal no seria la data de la casa nova, o el record de la vella.

Així, recordant i amb enyorances, acabem la tarda a Can Magre i sortim de nou dalt la carretera i veiem altra vegada el pla, quan la poca llum del capvespre dona grisor als verds i la quietud i el silenci de la nit s'hi van ja imposant. En temps que tot canvia, també el pla ha canviat. També nosaltres, que no som història ni en tenim, també enyorem tot allò que fou.

Josep Claret

